13 d'agost: Sant Màxim el Confessor, abat

Text de l'Evangeli (*Mt* 5,13-16): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Vosaltres sou la sal de la terra. Però si la sal es torna insípida, amb què serà salada? Ja no val per a res, sinó per a llençar-la fora i ser trepitjada per la gent. Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar una ciutat situada dalt de la muntanya; ni tampoc encenen un llum i el posen sota una mesura, sinó sobre el canelobre, perquè il·lumini tots els qui són a la casa. Així ha de resplendir la vostra llum davant de la gent, de tal manera que vegin les vostres obres bones i glorifiquin el vostre Pare dels cels».

© Albada Editorial / evangeli.net

« Sal de la terra; llum del món»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui venerem sant Màxim, amb raó nomenat "el Confessor". Molt va patir —fins a perdre-hi la vida— per la seva heroica confessió de la fe en un punt cabdal: la controvèrsia sobre la voluntat humana de Jesucrist. «Havia sorgit la teoria ["monotelisme"] segons la qual el Crist només tenia una voluntat, la divina. Per tal de defensar la unicitat de la seva persona, negaven que tingués una autèntica voluntat humana» (Benet XVI).

Alguns, tot pretenent resoldre el misteri de la doble naturalesa en l'única persona del Crist, destruïren el misteri. Però Déu no ens ha confiat els seus misteris per a resoldre'ls com una equació, sinó per a la nostra contemplació. Màxim, des de jove, s'aplicà a la pregària i a l'estudi de l'Escriptura. Aquest és el camí!

Nosaltres, amb sant Màxim, reaccionem contundentment: si el Crist no tingué realment voluntat humana, quina mena d'home era? Un home així "amputat" —en allò més profund del seu ésser—, ¿com podria solidaritzar-se amb mi? Allò de Jesús a Getsemaní, aleshores, ¿fou una ficció?

Getsemaní! —Quantes voltes has estat tu allí acompanyant el Crist en la seva agonia? De sant Màxim ens han arribat unes meditacions sobre l'agonia de Jesús. Considerem una de les seves afirmacions: «Jesús, esdevingut per nosaltres un dels nostres, s'expressava de manera humana quan deia al Pare: 'No es faci

la meva voluntat, sinó la teva'. El qui per naturalesa era Déu tenia també com a home la voluntat que en tot es complís la voluntat del Pare». Vet aquí el quid de la nostra feliç destinació: estimar la voluntat del nostre Pare i Senyor. Aquest sí que és l'autèntic alliberament!

Per al nostre consol allí està el Crist, sense ficcions: «Jesús, tot lluitant, arrossega la naturalesa [humana] recalcitrant envers la seva veritable essència» (Benet XVI). Quina essència? La llibertat dels fills que amen la voluntat del Pare etern, a qui tot ho devem. Per a "reparar" la nostra llibertat, Jesucrist suà sang; sant Màxim patí desterrament i tortura. Nogensmenys, la seva teologia fou confirmada pel III Concili de Constantinoble i avui celebrem la seva santedat. Sal de la terra i llum del món!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «[El Crist, a Getsemaní], es revelà com qui desitja la nostra salvació segons les dues naturaleses de què estava constituïda la seva Persona. D'una banda, consentia en la nostra salvació juntament amb el Pare i l'Esperit Sant. D'altra banda, 'fent-se —per la nostra salvació— obedient fins a la mort i mort en creu'» (Sant Màxim el Confessor)

- «Sant Màxim afirma amb gran decisió: la Sagrada Escriptura no ens mostra un home amputat, sense voluntat, sinó un vertader home, un home complet: Déu, en Jesucrist, assumí realment la totalitat de l'ésser humà —òbviament, excepte el pecat—; per tant, també la voluntat humana» (Benet XVI)

- «Constituït en un estat de santedat, l'home era destinat a ser plenament "divinitzat" per Déu en la glòria. Per la seducció del diable, va voler 'ser com Déu' (cf. Gn 3,5), però 'sense Déu, i enfront de Déu, i no pas segons Déu' (Sant Màxim el Confessor» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 398)